ONDERGANG OF OPGANG ?

DOOR EEN BELIJDEND LID DER NED. HERVORMDE KERK

15 CENT NENASU - UTRECHT

ONDERGANG OF OPGANG?

DOOR

EEN BELIJDEND LID
DER NED. HERVORMDE KERK

NEDERLANDSCHE NATIONAAL SOCIALISTISCHE UITGEVERIJ

VOORWOORD.

Dit geschrift is niet het product van ernstige studie, noch een wetenschappelijke verhandeling over den geest dezer eeuw, noch een breedvoerige beschouwing over de nieuwe strooming dezer eeuw, die daarmede in felle botsing komt.

Het is veeleer de gewetenskreet van een belijdend lidmaat der Ned. Hervormde Kerk, in het bijzonder gericht tot de geestelijke en kerkelijke leiders met den ernstigen, doch dringenden roep om zich te bezinnen op wat in deze verwarde tijden, waarheid en wat leugen is en op hunne verantwoordelijkheid tegenover Volk en Kerk.

Moge deze kreet door velen worden gehoord, het geschrift de oogen openen voor de ontstellende werkelijkheid en de voor de naaste toekomst dreigende gevaren, dan zal de schrijver zich gelukkig achten hiertoe, zij het in alle bescheidenheid, zijn steentje te hebben mogen bijdragen.

De Schrijver.

L. S.

De laatste jaren heb ik dikwijls de pijnlijke ervaring moeten opdoen, dat vele kerkelijke en geestelijke leiders meenden vanaf den kansel te moeten waarschuwen tegen het Nationaal-Socialisme, de geestelijke strooming, die door geheel Europa gaat, hoofden en harten beroert, waardoor aan den eenen kant helaas verwijdering ontstaat, maar anderzijds banden van vriendschap en kameraadschap worden gelegd.

Moet in het algemeen onvoorwaardelijk worden afgekeurd dat bedoelde leiders het ambt misbruiken door het politieke element in den Dienst des Woords in te schakelen en zich daarbij op te werpen tot verdedigers van het thans heerschende staatkundige stelsel, dit feit wordt nog bedenkelijker, indien daarbij ten opzichte van de voornoemde geestelijke Beweging dingen gezegd worden, die in flagranten strijd zijn met hetgeen de Nationaal-Socialistische Beweging leert en bereiken wil, zooals dat o.m. in haar programma uitvoerig is uiteengezet.

Deze misvattingen zijn wel steeds het gevolg van een gebrek aan inzicht, aan studie omtrent het wezen en den geestelijken achtergrond van het Nationaal-Socialisme, waarbij doorgaans uitsluitend wordt afgegaan op hetgeen de partij-politici door middel van de hun ten dienste staande pers (de zich „christelijk" noemende incluis) omtrent het Nationaal-Socialisme aan leugens, laster, verkeerde voorstelling en gruwelverhalen pleegt te produceeren, met de kennelijke bedoeling vooroordeelen te kweeken en haat te zaaien tegen deze Beweging.

Ook mij is het zoo gegaan.

Mijn eerste kennismaking met het Fascisme was verre van gunstig.

Het waren de berichten uit de groote dagbladpers over de Fascistische revolutie in **1920** in Italië en alle daarmee gepaard gaande excessen, als de beweerde mishandelingen van marxisten en toegepaste wonderoliekuren, — die het hunne ertoe bijdroegen om mij tegen het Fascisme in te nemen.

Dat Italië toen aan het keerpunt in zijn geschiedenis stond, dat het toen ging om op- of ondergang van den Italiaanschen Staat en van het Italiaansche Volk, daarvan had ik toenmaals geen flauw begrip.

Ook de geweldige worsteling die daarop volgde in Duitschland tusschen de destructieve machten van Marxisme en Communisme eenerzijds en Nationaal-Socialisme anderzijds, is feitelijk aan mij voorbijgegaan, zonder dat ik mij ervan bewust ben geweest dat de uitslag van dezen fellen kamp ook voor ons land van beslissende beteekenis was. Immers hadden de communistische hellemachten daar gezegevierd, de revolutie zou zeker niet aan onze grenzen hebben standgehouden.

Ook bij de Nationaal-Socialistische revolutie in Duitschland waren het weer de krantenberichten over beweerde gruwelen bedreven aan poli-

tieke tegenstanders, hoofdzakelijk Joden, die mijn tegenzin tegen deze strooming nog deden toenemen. Ik was kind van mijn tijd door mij eenzijdig te laten beïnvloeden, zonder mijn verstand te raadplegen, door onvoorwaardelijk geloof te hechten aan de voorlichting van mijn lijfblad.

Of ik op een bepaald moment het geloof verloren heb in de waarheidsliefde van mijn krant door het koopen van „Volk en Vaderland" dan wel of andere oorzaken (waarover hieronder meer) debet waren aan mijn twijfel of het Nationaal-Socialisme dan inderdaad zoo slecht, en ons democratisch staatsbestel werkelijk zoo goed is, ik kan het mij niet meer herinneren.

Een feit is, dat de inhoud van „Volk en Vaderland" mij hoe langer hoe meer ging interesseeren; ik moest toegeven, dat de vinger wel hard, maar ook zeer precies op de wondeplekken van onze samenleving gelegd werd en leerde de oorzaken van de ellende onderscheiden.

Had ik den stoffelijken nood der werkloozen, waarmede ik uit hoofde van mijn diaconalen arbeid wekelijks in aanraking kom, voor dien slechts gezien als iets onafwendbaars, als een „noodzakelijk kwaad", na den innerlijken ommekeer, welke zich geleidelijk in mij voltrok, begon ik den ontzaggelijken nood dezer werkloozen in zedelijk en stoffelijk opzicht te beschouwen als één felle aanklacht tegen het bestaande stelsel, dat onmachtig is hen op te heffen, hun arbeid te geven en hun een bescheiden bestaan te bezorgen.

Zij vertelden mij van hun zorgen, van hun worsteling om een kommervol bestaan, van hunne vergeefsche pogingen om bij een uitkeering van *f* 14.— à *f* 15.— per week, waarvan voor huur en fondsen *f* 6.— à *f* 7.— af moest, met 3 à 4 kinderen rond te komen.

Geen werk in het vooruitzicht, geen levensblijheid meer, langzaam maar zeker de onverbiddelijke afbraak.

Ook op geestelijk en kerkelijk terrein hetzelfde beeld, dezelfde dreigende ondergang.

Vroeger, voor 25 jaren was dat nog anders.

Toen waren de sociale toestanden wel is waar verre van ideaal, maar de geest tusschen de volksgenooten onderling was nog niet zoo grondig vergiftigd, zooals dit in de laatste decennia door klassenstrijd en haatzaaierij helaas zoo is geworden.

Er was nog arbeidsvreugde, onderlinge waardeering en omgang tusschen arbeiders en hen die leiding gaven; een gezamenlijk opgaan des Zondags naar de bedehuizen.

Het Marxisme is echter gekomen met zijn uitgesproken anti-godsdienstige strekking en met deze geestesstrooming de afbraak, in het bijzonder ook op kerkelijk terrein.

Zij heeft haar werk goed en grondig verricht!

De Kerken ontvolkt, geheele wijken in de groote steden afkeerig van en vijandig tegen God, Godsdienst en Kerk.

De offervaardigheid is weg, de liefde tot den Dienst Gods is bij de breede massa verdwenen, „brood en spelen" is wat de massa voor den Zondag begeert. De marxistische jeugd (A.J.C.) domineert des Zondagsmorgens in Amsterdam's straten, als ze zich in groote groepen zingend naar de sportterreinen begeeft, en niet meer de schare kerkgangers.

Bij huisbezoek, ook in de wijken der beter gesitueerden van kerkelijk Amsterdam dezelfde ontstellende, neerdrukkende ervaring. Hier geen tijd om vertegenwoordigers der Kerk te ontvangen, bij een volgend adres geen belangstelling meer voor de kerk en geestelijke dingen, weer een deur verder wordt duidelijk te verstaan gegeven dat met Kerk en Godsdienst gebroken werd en men zich inmiddels als lidmaat heeft laten schrappen.

Wonderlijk en teleurstellend, dat in het bijzonder predikanten en andere geestelijke leiders, aan wie deze verschijnselen toch niet onopgemerkt voorbijgaan, en die herhaaldelijk op den kansel klaagtonen aanheffen over de nooden van onzen tijd, weinig of geen verband zien tusschen de kwalen, waaraan wij als Land, Volk en Kerk dreigen ten onder te gaan en de ware oorzaken, waarop ik nog breeder terugkom.

Zooals reeds gezegd, **het Nationaal-Socialisme, dat juist den strijd heeft aangebonden tegen de verwoestende machten, moet het ontgelden, en is middelpunt van critiek.**

Speciaal Duitschland biedt hiertoe stof te over; het zijn gewoonlijk dezelfde bezwaren, die daarbij naar voren worden gebracht, als het hakenkruis, dat een heidensch symbool zou heeten, de rassentheorie, de Jodenuitbanning, het nieuw-heidendom, de beweerde verdrukking der kerken en wat dies meer zij.

Het is niet doenlijk om hier in den breede uiteen te zetten welke de oorzaken zijn, die in Duitschland tot den huidigen toestand geleid hebben; daarvoor is grondige studie noodig, welke valt buiten het kader van de taak welke ik mij met het schrijven van dit geschrift heb gesteld.

Ik zou overigens niet alles willen goedpraten wat daar te lande geschied is.

De Protestantsche Kerk in Duitschland was, evenals thans nog bij ons, dor, leeg; het particularisme vierde er hoogtij, de offervaardigheid was over het geheel genomen, gering, de geest voor een goed deel modernistisch en onder invloed van humanistisch-marxistische stroomingen.

De revolutie kwam en daarmede ook de ommekeer in de Kerk.

Ze is in den smeltkroes gekomen, het is een worsteling der geesten, een zoeken en tasten naar nieuwe vormen in kerkelijk en geestelijk leven, maar het is een louteringsproces, waarvoor men Gode dankbaar zal kunnen zijn.

Er is een reveil gekomen, zoo geweldig, een beleving der orthodoxe beginselen, dat wij haast zouden gaan wenschen dezen „kerkstrijd" hier te lande eveneens te mogen doormaken, daar de uitwerking niet tot schade, maar juist tot een zegen gedijen zal.

De loop, die de gebeurtenissen in Duitschland genomen hebben, is echter mede het gevolg van den eigenaardigen toestand, waarin in het bijzonder de Duitsche Kerken door de gelijkschakeling zijn geraakt (de Landskerken zijn of moeten op(ge)gaan in de Rijkskerk) en bovendien is de Duitsche geestesgesteldheid geheel anders dan de onze en zouden dergelijke toestanden hier niet kunnen ontstaan.

Eén ding staat vast, hetwelk couranten als Algemeen Handelsblad en Telegraaf, die toch werkelijk niet beschouwd kunnen worden als partijgangers van het Nationaal Socialisme, herhaalde malen hebben bevestigd, dat aan de belijdenis der kerken niet wordt geraakt. Dit komt ook duidelijk uit in de objectief geschreven brochure van Dr. H. W. van der Vaart Smit over den Duitschen Kerkstrijd.

Het nieuw-Heidendom, uiteraard een kleine groep, die van weinig beteekenis is, wordt hier te lande maar al te gaarne uitgespeeld tegen het Nationaal-Socialisme, maar het nieuwe heidendom, dat we hier te lande kennen en dat practisch 1/3 van ons volk omvat, wordt door pers e.a. vrijwel geheel doodgezwegen. Over het vele goede, dat in Duitschland tot stand kwam, de vernietiging van Communisme, van het Marxisme, de geweldige geestelijke opleving, de groote vermindering der werkloosheid, de grondige en succesvolle bestrijding der zedeloosheid, van de misdaad enz., daarover spreken de bladen niet of zoo weinig mogelijk.

Het Nationaal-Socialistische Duitschland wordt door vrijwel de geheele pers als vogelverschrikker gebruikt, allerlei verhalen worden gelanceerd, tendentieus en onwaar, met de kennelijke bedoeling om stemming te maken. Want achter de pers staan, zooals reeds gezegd, de politieke partijen. In verschillende gevallen waren de leugens al te doorzichtig of kon de verdachtmaking aan de kaak worden gesteld, maar dikwijls is dat ondoenlijk of onmogelijk.

Bepaald stuitend is de wijze waarop de „Chr." pers het Nationaal-Socialisme meent te moeten bestrijden, waarbij de A.R. Partij en de R.K.S.P. wel de kroon spannen.

Psychologisch is dat wel verklaarbaar; deze partijen in het bijzonder hebben jaren lang hare beginselen verloochend ter wille van een of meer schotels linzenmoes, hebben gespeeld met de hooge belangen van religie, kerk en volk, en nu de funeste gevolgen op alle terrein openbaar worden, weten ze niets beters te doen dan de aandacht van zichzelf af te leiden en het Nationaal-Socialisme zoo zwart mogelijk te maken.

De strijd van het Nationaal-Socialisme, voor zoover deze zich op kerkelijk terrein openbaart, gaat niet tegen geloof en leerstellingen, maar richt zich tegen het **politieke** Christendom, dat medegeholpen en toegelaten heeft, dat volken werden uiteengeslagen in een oneindig aantal partijen en partijtjes, dat mede schuldig staat aan de ontkerstening, verwording, verwildering der massa, zich daarom niet heeft bekommerd, doch uitsluitend belust is geweest op politieke buit, en dat slechts één woord in zijn vaandel voert, n.l.: EGOISME.

Het Nederlandsch Nationaal-Socialisme, met zijn eigen aard en karakter, heeft in de kracht Gods hier te lande den strijd aangebonden tegen

alle demonische machten, die het volk, het Christendom en de Kerk ten gronde willen richten.

Het hooge doel van deze Beweging is opheffing van dit volk uit den poel van grove onverschilligheid, egoïsme, zelfvoldaanheid, goddeloosheid, waarin het verzonken ligt.

Het is de hoogste tijd, en dat wordt eerst verstaan indien wij de beginselen dezer Beweging getoetst hebben aan de rauwe werkelijkheid op geestelijk, zedelijk en stoffelijk gebied, welke een volslagen ruïne is, na decennia van „christelijke" regeering.

Ziet naar de resultaten van 15 jaar rechtsche regeering en oordeelt of ze beantwoorden aan de verwachtingen, welke men, mede dank zij de gelijkstelling van christelijk en openbaar onderwijs, hiervan heeft gekoesterd. Stemt het niet tot nadenken, dat terwijl door heel ons land de christelijke scholen als paddestoelen uit den grond verrezen, ons volk meer en meer van de christelijke grondslagen is vervreemd?

In de kleine steden en op de dorpen is dit kwaad misschien nog niet zoo zichtbaar als in de groote steden met hare honderdduizenden inwoners, voor het meerendeel vijandig of onverschillig tegen God, Godsdienst en Kerk en naar niets anders vragend dan naar brood en spelen.

Ik zou U willen voorstellen eens te willen dwalen door Amsterdam's straten, in het bijzonder de volkswijken, waar de vijandschap reeds intuitief wordt aangevoeld. Velen roepen nu wel ach en wee over dezen afval en verwording, maar aan wie de schuld?

Niet in de eerste plaats aan de massa, die meer te beschouwen is als slachtoffer van de omstandigheden.

De ware schuldigen zijn de instandhouders van het demo-liberale stelsel, die in zelfgenoegzaamheid (desnoods gehuld in het „christelijk" kleed) de oude spreuk van den leugenaar van den beginne huldigden: Ieder voor zich en God voor ons allen.

Deze Heeren hebben door consequente toepassing van genoemde lijfspreuk de geesten uit den afgrond opgeroepen.

De onverbiddelijke consequentie, de logische reeks van de denkbeelden der Fransche revolutie is: Liberalisme, Democratie, Marxisme, Communisme. Demonische machten van allerlei schakeering, ook in het kleed van een engel des lichts, zijn thans bezig de laatste faze voor te bereiden en te verwerkelijken, zonder dat de zich christelijk noemende partijen dezen slag kunnen verhinderen.

De Anti-Revolutionnaire Partij bijv. Is er schriller contrast denkbaar tusschen een man als Groen van Prinsterer, een die door de kracht van zijn geloof het zeggen dorst: „In ons isolement ligt onze kracht", en velen, die zich ten onrechte zijn geestelijke nazaten durven noemen.

Het is in het bijzonder deze partij, die niet is blijven staan in het vuur van den eersten ideëelen strijd, maar die bij het klimmen van het aantal zetels in de Kamer en Staten, en dus van de macht, de goden dezer eeuw is nagevolgd, geestelijk en stoffelijk vet is geworden, nog wel veel over

„hooge beginselen" praat, maar gemeene zaak heeft gemaakt met de vijanden van God en Zijn dienst. Het COMPROMIS, waarbij aan geestelijk goed werd ingeboet, wat aan stoffelijk gewin werd verkregen.

Wel is waar werd in verkiezingsdagen druk op paradepaardjes gereden als Zondagsheiliging, invoering doodstraf enz., maar na de verkiezingsdagen bleef alles bij het oude, de winst was binnengehaald, men kon weer rust gaan nemen; in Kamers en Staten spraken ze lang en schijnbaar met overtuiging, maar het waren slechts schijn-gevechten, die moesten dienen om voor de kiezers de ware bedoelingen te verbergen.

Dit spel is goed gespeeld, vooral in den tijd van opgang, welvaart, ruime toevloeiïng van geldmiddelen, maar nu het getij is gekeerd, nu deze structuur-crisis is ingetreden, moest deze tactiek schipbreuk lijden, het stelsel vastloopen, vooral nu door het Nationaal-Socialisme zoowel tactiek als stelsel onbarmhartig aan de kaak worden gesteld. De eerste teekenen van de ineenstorting zijn reeds gesignaleerd.

Een huis dat tegen zichzelf verdeeld is, kan niet bestaan; evenmin een volk, een land.

Bij 't bestaande stelsel staat niet het algemeen belang voorop, maar uitsluitend het belang der groepen en personen, waarbij elke groep, elke partij een zoo groot mogelijk aandeel van den buit voor zich opeischt.

Bij een eensgezind volk heeft deze partij geen belang; integendeel, zij leeft van en groeit bij de verdeeldheid der Natie.

De gevolgen van deze heillooze politiek, van dit fatale stelsel zijn openbaar geworden; het is een lange reeks, één felle aanklacht tegen dezen goddeloozen staat.

Totale verwording op geestelijk gebied.

Een derde deel van ons volk is in den loop der jaren, mede door toegelaten propaganda in de marxistische pers, door actie van de Los-van-de-kerk beweging, van de Kerken afgezworven en is god- en godsdienstloos geworden.

Een „christelijke" regeering deelde ons volk in vieren en gaf aan elk deel, ook het marxistische en anti-godsdienstige deel 1/4 van den radiozendtijd. Het gevolg was ondermijning van het geloof; op geregelde tijden kreeg de vrijdenkersvereeniging De Dageraad gelegenheid door den aether het ongeloof te zaaien in de harten van duizenden.

Roode onderwijzers hebben tientallen jaren reeds de kinderziel mogen vergiftigen, dezen kleinen hun kinderlijk geloof, hun liefde voor het Huis van Oranje, hun eerbied voor het gezag kunnen ontnemen.

Tot voor enkele jaren was het mogelijk straffeloos in het openbaar den naam van God te misbruiken.

Het Koninklijk Huis kon door de Pers, in het bijzonder De Tribune, Het Volk, de Notenkraker in woord en beeld vrijelijk worden beleedigd, zonder dat de zich thans christelijke en nationaal noemende persorganen hiertegen ook maar één woord van protest lieten hooren.

Verwildering op zedelijk gebied.

Is het nog noodig deze met name te gaan aantoonen?

Allereerst het feit bijv. dat bij regeering en een groot deel van het volk het gevoel voor recht en billijkheid klaarblijkelijk geheel is uitgebluscht. Dat is wel het meest bedenkelijke verschijnsel van dezen tijd. Zie het onrecht tegenover de N.S.B. *) in ambtenarenverbod, verbod voor militairen, vlagverbod, terreur de N.S.B. aangedaan, die door regeering en pers met het grootst mogelijke cynisme wordt aanvaard of doodgezwegen.

Het Recht struikelt op de straten.

De rechtspraak vertoont nog slechts de parodie; schuld is geen schuld meer, die gestraft moet worden, maar de mensch is naar humanistische opvattingen, het product van soms heel ongelukkige omstandigheden, dat geen straf verdient, maar veeleer medelijden moet opwekken.

De excessen van cumulatie, legaal vastgelegd, zijn ontstellend.

De regeering „zwoegt" reeds jaren om de uitwassen der cumulatie te beperken, kondigt reeds lang een daartoe strekkend wetsontwerp aan, maar het tegenwoordige ontwerp dient om de cumulatie van de vrienden te legaliseeren! Het volk, waarvan een groot deel in nood verkeert, moet niet uit het oog verliezen, dat de bewuste materie „zeer ingewikkeld" is en niet met ruwe hand mag worden ingegrepen in een toestand, die historisch gegroeid is. Bovendien mogen verkregen rechten niet worden aangetast. Merkwaardig dat in 1921 door Colijn een streep gehaald werd door zijn eigen handteekening, wat betreft de belofte aan ambtenaren gedaan ten opzichte van stabilisatie hunner salarissen. Toen brak nood wel degelijk wet.

En dat, nadat de salarissen der ambtenaren reeds drastische verlagingen ondergingen.

Wee hen, die anderen lasten opleggen, zwaar om te dragen en ze zelf met geen vinger aanroeren. Tweeërlei weegsteen is den Heer een gruwel.

Ontaarding der kunst.

Wat in dezen decadenten tijd onder kunst verstaan wordt, zijn doorgaans de geestesproducten van dikwijls perverse naturen met ziekelijke neigingen, waardoor de massa naar ziel, geest en lichaam geïnfecteerd wordt.

De gewaagde en op de laagste hartstochten van den mensch speculeerende advertenties in de pers onder de rubriek Schouwburg en Bioscoop noodigen het volk week in week uit om voor enkele dubbeltjes te leeren echtbreken, inbreken, stelen, enz., alles onder het mom van schoone cinematographische kunst.

Dezelfde geest spreekt uit de gewrochten der moderne schilder- en beeldhouwkunst: de naaktcultuur wordt daarbij dikwijls als hoogste kunstuiting geprezen; hetzelfde verschijnsel dat ook aan den ondergang der Grieksche en Romeinsche beschaving voorafging.

* Zie bijlage I, pag. 22

De „vrijheid" mag niet worden aangetast; de mensch moet zich ook daarin ten volle kunnen „ontplooien".

Wij herinneren aan de opvoering van het godslasterlijk stuk „De Beul", dat met een extra subsidie van *f* 2500.— der Gemeente Amsterdam in den Stadsschouwburg ten tooneele gevoerd is!

Hij, die zich aan al deze dingen stoot, wordt door de pers en door hen, die belang hebben bij den zedelijken ondergang van ons volk en daarop parasiteeren. uitgemaakt voor nurks of — met 'n mooier woord — zedelijkheidsapostel, en deze excessen worden goedgepraat o.a. met de bekende uitspraak: Den reine is alles rein.

Ook de moderne literatuur is aan dezen verderfelijken tijdgeest niet kunnen ontkomen, waarvan het boek „Wordend huwelijk" van het marxistische echtpaar Wibaut wel als exponent mag worden beschouwd. Dit obscene boek, waarin alles wat den Christen heilig is met betrekking tot het huwelijk, omlaag wordt gehaald en in de modder wordt vertrapt, mag nota bene in ons „christelijk" land vrijelijk verkocht worden, terwijl het zelfs in de bedoeling heeft gelegen hierover een bespreking door de radio te laten houden. Op het laatste moment is deze bespreking uit vrees voor en onder dwang van de N.S.B. afgelast, maar aankondiging in de radio-bladen, ook die der „christelijke" radio-omroepen (K.R.O. en N.C.R.V.) had toch reeds plaatsgevonden.

In het veel gesmade en becritiseerde Duitschland wordt dergelijk geestelijk-zedelijk vergif onmiddellijk in beslag genomen en naar den oven verwezen.

Merkwaardige tijden beleven we toch.

Als iemand zich van het leven wil berooven, hetzij door verdrinking of ophanging, wordt het touw doorgesneden en kunstmatige ademhaling toegepast om de levensgeesten weer op te wekken, maar als elken dag opnieuw op duizend wijzen het volk geestelijk en zedelijk vergiftigd wordt door gewetenlooze individuen, dan laat de regeering zulks toe of meent ze geen maatregelen te moeten nemen, onder het voorwendsel der veel geprezen liberale vrijheid, maar in werkelijkheid uit vrees voor de politieke vrienden, als liberalen en marxisten, die ze voor alles ontziet.

De lijst van verschrikkelijke gevolgen der liberaal-marxistische overheersching der vorige en ook van deze eeuw dreigt eentonig te worden.

Moet ik hier nog noemen de ontstellende prostitutie, die vooral in de groote steden dreigende vormen aanneemt, het neo-malthusianisme, dat openlijk door de radio wordt besproken en in de pers door advertenties wordt aangeprezen, de algemeene verwildering der jeugd, het vandalisme, volslagen gebrek aan eerbied voor ouders en ouderen, de ontaarding der sport, waarvan bijv. de zesdaagsche wielerwedstrijden een sprekend voorbeeld zijn.

Men denke aan de voedselvernietiging.

Eenerzijds laat God het kostelijk voedsel in overvloed groeien, waarvoor Hem in bidstonden om een zegen gevraagd en in dankstonden dank

wordt gebracht, maar aan den anderen kant is het in ons demo-liberale land mogelijk, dat groote hoeveelheden aan de vernietiging worden prijsgegeven.

De onderstaande opsomming, spreekt wel een ontstellende taal:

Gedurende het eerste halfjaar van 1935 bleven aan de Nederlandsche groenten- en fruitveilingen de volgende producten onverkocht en werden met wagonladingen tegelijk op de mestvaalt gegooid en vernietigd:

Andijvie	58700	stuks
Andijvie	57000	Kg.
Bloemkool	2.629.000	stuks
Doperwten	6000	Kg.
Knolselderij	225.000	stuks
Komkommers (kas)	83000	stuks
Komkommers (glas)	3.353.000	stuks
Roode kool	187.000	Kg.
Gele kool	2.421.000	Kg.
Groene kool	8000	Kg.
Deensche witte kool	4.122.000	Kg.
Kroten	2.302.000	Kg.
Kruisbessen	97.000	Kg.
Bospeen	79.000	stuks
Breekpeen	529.000	Kg.
Peulen	52.000	Kg.
Peterselie, bos	2000	Kg.
Postelein	167.000	Kg.
Prei	68.000	Kg.
Raapstelen, bos	156.000	Kg.
Rhabarber	49.000	Kg.
Radijs, bos	309.000	Kg.
Schorseneeren	210.000	Kg.
Selderij, bos	279.000	Kg.
Sla	5.528.000	stuks
Spinazie	707.000	Kg.
Spitskool	353.000	Kg.
Spruitkool	59.000	Kg.
Tomaten	1000	Kg.
Uien	13.000	Kg.

Onrecht op maatschappelijk en sociaal terrein.

Dit regeeringsstelsel is onmachtig om met alle energie den geesel der werkloosheid te bestrijden, omdat het door de verdeeldheid in diverse partijen en partijtjes, waardoor met tal van belangen en belangetjes moet worden rekening gehouden, geen krachtdadige maatregelen treffen kan.

Voorts omdat het niet anders meent te kunnen doen dan af te wachten tot het getij keert of — zooals de gangbare term in regeeringskringen luidt — totdat het buitenland zijn verstand terugkrijgt.

Of het aantal werkloozen dat thans reeds gestegen is tot 450.000 toeneemt tot 600.000 of nog grooter wordt, voor vele representanten van het huidige stelsel schijnt het belangrijker voor het heil des volks dat de zetels waarop ze zich vast genesteld hebben, met al den aankleve van baantjes, pensioenen, cumulaties maar niet gaan wankelen.

Hou vast dat alles; wat ook val', zij staan pal.

Het ontzaggelijke leed der werkloozen, in materieelen, geestelijken en moreelen zin, wie zal het als buitenstaander kunnen peilen.

Alleen zij ten deele, die ingaan in den nood van deze menschen en die uit hoofde van ambt of beroep komen in de gezinnen, waar het spook der werkloosheid al jaren rondwaart, en ooggetuigen zijn van de langzame, maar onafwendbare wegzinking in het moeras van troosteloosheid, wanhoop, geloofsverzaking.

Het is deze ervaring, die rauwe werkelijkheid, die harde aanraking met den zelfkant der hedendaagsche, zich christelijk noemende beschaving, maatschappij of cultuur, hoe men het ook noemen wil, die moet doen opschrikken uit de zoete sluimering, die moet doen opwaken uit den slaap der zelfvoldaanheid, die de oogen zou moeten openen voor den afgrond van ellende, waarnaast een groot deel van ons volk zich rustig heeft te slapen gelegd.

De meesten voelen zich nog veilig op de kleine eilandjes van hun schijnbaar zeker bestaan, ze hebben alleen oog voor de belangetjes van hun gezin, groep of partij en zien niet dat de springvloed met onweerstaanbare kracht aanwast en ook hen straks zal wegspoelen.

Het is als in de dagen van Noach: zij aten, zij dronken, zij namen ten huwelijk, zij werden ten huwelijk gegeven, totdat de zondvloed kwam, die ze allen verdierf.

Onafwendbaar staatsbankroet.

De toestand der financiën van den Nederlandschen Staat is, mede door de achtereenvolgende regeeringen gevolgde leenings- en financieringspolitiek, vrijwel hopeloos, een Staatsbankroet binnen afzienbaren tijd onvermijdelijk.

De onderstaande gegevens, ontleend aan beschouwingen en berekening van Dr. Verviers in het maandblad „Nieuw Nederland" toonen dit onweerlegbaar aan:

> „De openbare schulden bedragen momenteel 6½ miljard, de particuliere schulden ruim 10 miljard, samen minstens 17 miljard, op een werkelijk volksvermogen van 12 à 13 miljard. Bij de gegeven prijs- en waardeverhoudingen, zou volgens den stand van het volksvermogen de openbare schuld nog 50 pCt. waard zijn. Op grond van het volksinkomen en de belastingcapaciteit der natie is de innerlijke waarde der openbare schuldvorderingen nog minder; omdat er binnen afzienbaren tijd geen kijk op is, dat ook maar de helft van rente en aflossing der openbare schulden **uit het openbare inkomen** kan worden betaald.

En op een andere plaats schrijft genoemde econoom:

„Men komt dus in elk geval tot een bedrag aan overheids-uitgaven of door de overheid opgelegde lasten van boven de 2000 miljoen, op een werkelijk volksinkomen van misschien 3200 miljoen, en in elk geval niet meer dan 3500 miljoen. Dus ruim 60 pCt. van het volksinkomen, welke 60 pCt. als „vaste lasten" op de productie drukken.

......In dit verband gezien, beteekent de beperking der Rijksbegrooting met 77 miljoen (d.i. de aanvankelijk voorgestelde bezuiniging) op totaal 2000 miljoen een „bezuiniging van...... 3,8 pCt."

Met betrekking tot den desolaten toestand waarin de financiën der Ned. Spoorwegen verkeeren, vermeldt „Volk en Vaderland" van 23 November '35 het volgende:

Bedroevende vooruitzichten.

„De memorie van antwoord op het wetsontwerp tot wijziging van de pensioenwet voor de spoorwegambtenaren 1926 maakt een ontstellenden indruk.

Het is goed dit vast te nagelen, omdat straks de N.S.B. als zij aan de macht komt, een volkomen desolaten boedel zal aantreffen, waarvoor het huidige democratische systeem de verantwoording draagt. Wat wij eventueel van dezen janboel nog zullen kunnen redden, is meegenomen, maar het ziet er naar uit, dat wij een volslagen bankroet te redderen zullen krijgen.

Het tekort van het spoorwegpensioenfonds wordt becijferd op niet minder dan 250 miljoen.

Tegenover elke ZEVEN spoormannen staan VIER gepensionneerden. In totaal zijn er thans reeds 20.000 gepensionneerden met een pensioenaanspraak van ruim 20 miljoen gulden per jaar.

Het kapitaal van het fonds is tot op een bedrag van een kleine 160 miljoen gulden in het spoorwegbedrijf belegd. Daar dit zelf jaarlijks een millioenentekort heeft, kan het het tekort van het pensioenfonds niet bijspijkeren, terwijl ook de Staat zijn stortingen tot dekking van het tekort reeds heeft moeten staken.

Terecht stelt de memorie van toelichting dan ook vast, dat de toestand zeer ongunstig is en dat de vooruitzichten voor de toekomst bedroevend zijn."

Tot zoover de betreffende citaten.

De uitbetaling der ambtenaren-salarissen, pensioenen, renten op staats- en andere schulden, alsmede de aflossingen daarop, moet dan ook in de naaste toekomst onverbiddelijk in het gedrang komen.

Het diep-tragische van dezen tijd is wel dat de belangstelling voor de Nieuwe Beweging bij velen eerst gewekt wordt als de stoffelijke en geestelijke nood aan eigen deur klopt; niet het medegevoel voor volksgenooten, maar de dreiging voor en de realiteit van eigen nood moet doorgaans het verlangen levendig doen worden naar andere toestanden en regeeringsvormen.

De huidige economische crisis, welke nu reeds meer dan 5 jaar duurt is geen conjunctuur-crisis, maar van structureelen aard, waarmede een tijdperk in de geschiedenis wordt afgesloten, n.l. van het economisch liberalisme.

Het oude staat te verdwijnen, het nieuwe is komende.

Alles wat aan het oude verkleefd is en daarvan in ruime mate heeft geprofiteerd, verzet zich met hand en tand tegen prijsgeving. Liberalen, R.K. Staatspartijers, Anti-Revolutionnairen, Marxisten, zij allen vereenigen zich tegen het nieuwe, het Nationaal-Socialisme om dat, zoo het mogelijk ware, te keeren.

Daarvoor wordt onrecht begaan, terreur toegelaten, worden mishandelingen gepleegd zonder een woord van protest door de pers, wordt zelfs verboden de nationale vlag in Amsterdam's straten te ontplooien, wordt een zee van laster over de N.S.B. uitgegoten.

Wat is er echter onder het veelgeprezen parlementair-democratisch stelsel bij de „christelijke" partijen van de eeuwige beginselen terechtgekomen?

Groen van Prinsterer, de eerste ware Anti-Revolutionnair, de voorlooper van het Nationaal Socialisme durfde destijds in het rotsvaste geloof te getuigen: In ons isolement ligt onze kracht.

„Christus Koning op alle terrein des levens" is nog wel in theorie de leuze dezer Heeren, maar onder hunne mede-verantwoordelijkheid wordt Christus dagelijks smaad aangedaan.

Welk een onmetelijke en — naar menschelijke opvatting — onherstelbare schade, heeft het parlementarisme ook aan de Kerk berokkend. Dat stelsel van compromissen, van de helft plus één bedreigt in het bijzonder de Kerk.

Een treffend staaltje hiervan gaf in het voorjaar 1935 de Amsterdamsche Gemeenteraad te zien. Het ging om de benoeming van een Hoogleeraar in de theologie, waarvoor als meestgeschikte den Gemeenteraad werd voorgedragen, de orthodoxe Hoogleeraar, Prof. Dr. Obbink.

Er was echter buiten den waard, i.c. den Raad gerekend, want tegen aller verwachting in en buiten de voordracht om, werd benoemd Prof. v. d. Berg van Eysinga met ultra-moderne theologische opvattingen, die zelfs de historiciteit van Christus durft loochenen.

De opzet is maar al te duidelijk; de vernietiging van de positieve Chr. grondslagen van ons volk.

De Roomsch-Katholieke Staatspartij heeft door haar aantal vertegenwoordigers in de 2de Kamer de grootste macht. Hare tactiek is steeds geweest: Verdeel en heersch. Ze is daarin tot op heden wonderwel geslaagd. De situatie was immers zoo, dat de R.K.S.P. hare medewerking (samenwerking) aanbood aan de andere rechtsche (protestantsche) groepen, maar tevens bedektelijk dreigde met uitgesproken samenwerking met Marx, reeds de bekende „uiterste noodzaak" van wijlen Nolens.

De andere rechtsche groepen door dit dreigement bevreesd, hebben de samenwerking destijds aanvaard, daarbij de R.K.S.P. in vele belangrijke zaken haar zin moeten geven, zeer ten nadeele van het algemeen belang.

Deze (protestantsche) groepen hebben dus meegeregeerd onder de machtige bescherming en auspiciën der R.K.S.P. en hebben om de baantjes te behouden, deerlijk gesjacherd met hare beginselen en daarvan ten profijte van henzelf, een groot deel prijsgegeven.

Ook hier te lande wordt door de R.K. Staatspartij hetzelfde spel gespeeld als het Centrum in Duitschland, dat het overwegend Protestantsche Noord-Duitschland in handen speelde van de, Christendom en Kerk verwoestende Marxisten en het overwegend Katholieke Zuid-Duitschland voor hare partijgenooten opeischte.

Dat de Roomsch-Katholieke KERK in Duitschland, die niet vereenzelvigd mag worden met het Centrum, van deze Centrum-tactiek mede de droevigste gevolgen heeft ondervonden heeft de geschiedenis der laatste jaren wel zeer duidelijk geleerd.

Nu het parlementair-democratische stelsel in deze weergalooze crisis ook hier voor goed vastgeloopen is, heeft Colijn zijn „nationaal ministerie" gevormd, een conglomeraat van heterogene personen, een schijneenheid vormend; alsof de scherven van een vaas ooit weer tot een waarlijk schoon geheel zouden kunnen worden samengelijmd.

Colijn heeft echter, onder den indruk van het snel wassend Nationaal-Socialisme, in een rede gehouden voor leden van de Groote Club en van de Industrieele Club te Amsterdam op 26 Jan. 1935, vertegenwoordigers van het Economisch-liberalisme, bezworen van den eersten tot den achtmillioensten Nederlander toch een eenheid te vormen, natuurlijk onder leiding van dezelfde politieke heeren, die het schip van Staat aan den grond hebben gezet.

Natuurlijk met overboordwerping van de eigen beginselen, die moeten worden geofferd om de lading, d.i. de politieke macht, te redden.

Het Algemeen Handelsblad, partij-orgaan van liberalen in ruimeren zin, heeft zich gehaast deze rede in brochurevorm uit te geven, eerst tegen een zacht prijsje van 10 cent, doch later, toen men ze niet kwijt raakte, voor niets. Geen wonder, het volk is beu van woorden, en wil daden zien.

Welk een volslagen gemis aan inzicht in de ziel van het volk en van zijn nooden.

Dacht Colijn c.s. nu werkelijk nog daarmede aan de N.S.B. den wind uit de zeilen te nemen?

De hoop der groote partijen, i.c. de R.K.S.P. en de S.D.A.P. is, dat de eenheid zich zal gaan kristalliseeren om hare partij.

De R.K. Staatspartij zal een poging gaan wagen, eventueel gezamenlijk met de S.D.A.P., maar anders zonder deze.

In de dagbladen van 30 April 1935 j.l. stond dan ook vermeld, dat Mr. Gosseling, voorzitter der R.K.S.P. gezegd heeft de macht op te

eischen. Het spel à la Dolfuss zal binnenkort gaan beginnen, de Groote Verdrukking van al wat niet tot deze partij behoort, in het bijzonder van de N.S.B. staat te komen.

Brandstapels zullen wel is waar in dezen „verlichten" tijd niet meer rooken, maar de tot heden gepleegde terreur ten opzichte van andersdenkenden, zal slechts een afschaduwing zijn van die welke komende is.

Weergalooze bevoorrechting van R.K. Staatspartijgenooten bij het uitdeelen der baantjes, broodroof voor hen, die van andere religie of politieke overtuiging zijn.

In het openbaar zal daarvan weinig uitlekken, maar het resultaat zal daarom niet minder zeker zijn.

Ik zie niet anders of het Huis van Oranje, een der laatste staketselen, waardoor ons volk nog in groote meerderheid wordt bijeengehouden, zal worden weggenomen. Daartoe werken de republikeinen van Links met die van Rechts, in het bijzonder de R.K. Staatspartij samen.

Als namelijk 2/3 van het volk het wenschen zou, moet volgens de huidige Grondwet van onzen parlementairen Staat, de Koningin het veld ruimen.

Merkwaardig is in dit verband, dat Mr. Bomans, Candidaat No. 1 op de lijst voor de Prov. Staten van Noord-Holland der R.K.S.P. een roman geschreven heeft, de „Donald-cycles", verschenen bij de Wereldbibliotheek, onder het pseudoniem „J. B. van Rode", waarin de persoon van de Koningin en van Prinses Juliana met name wordt aangetast, het Huis van Oranje aftreedt en vervangen wordt door een zekeren Graaf Jan (Roomsch-Katholiek), in heel Europa de Protestanten worden uitgemoord, hetgeen n.b. nog wordt voorgesteld als een gelukkige beschikking Gods.

De schrijver heeft daarbij zeker de gebeurtenissen van den Bartholomeusnacht voor oogen gehad.

De ware aard van dezen politicus komt te voorschijn.

Als dus bijv. de „uiterste noodzaak" zou intreden, d.w.z. een samengaan tusschen R.K. Staatspartij en S.D.A.P. tot stand zou komen, dan zou met medewerking van Liberalen, Communisten en andere linksche partijtjes, deze 2/3 meerderheid mogelijk tot stand te brengen zijn en de Troon van de Koningin wel heel wankel komen te staan.

Hoe geheel anders is de positie der Kroon in den Nederlandschen Nationaal-Socialistischen Staat, waarin Zij juist ten volle tot haar recht komt.

Ze is dan geen „ornament" volgens liberale opvatting. Ze wordt dan niet „geduld" zooals thans door S.D.A.P. en R.K. Staatspartij, onze Koningin zal dan geen Staatshoofd meer zijn bij de gratie der politieke partijen, maar Majesteit bij de Gratie Gods en door den wil van het gansche Volk.

Is het overigens geen symptoom van vergevorderde ontbinding en degeneratie als de zich christelijk noemende partijpers zich beijvert om haar lezers diets te maken dat het in Rusland toch nog zoo slecht niet

gesteld is, *) daarbij tegelijk het Nationaal-Socialisme als een baarlijke duivel afschilderend.

Men kan heden ten dage in de politiek-kerkelijke pers geregeld lezen dat het beter is onder te gaan onder de knuppels van het Bolsjewisme dan te leven onder Nationaal-Socialistisch bewind.

Daarmede wordt dan natuurlijk alleen het volk bedoeld; de leiders der betrokken partijen hebben zich dan natuurlijk òf in veiligheid gesteld, òf zich geassimileerd, òf zich laten afkoopen.

Arm volk, dat de grove misleiding, de dreigende gevaren nog niet of niet ten volle onderkent.

De revolutieboom, geplant in 1795, heeft zich wel wormstekige en vergiftige vruchten voortgebracht, waaraan het volk bezig is zich den dood te eten.

Er is daardoor een zat, geparalyseerd burgerdom ontstaan, dat, voor zoover het nog in het bezit gelaten werd van brood en spelen, geen oog meer heeft voor stoffelijke en geestelijke nooden en dat rustig met een variant op Poot citeert:

„Hoe genoeglijk rolt het leven, eens gerusten burgers heen".

De geestesgesteldheid van de muiters der „Zeven Provinciën" die hun achtervolgers seinden: „Laat ons met rust, niet hinderen" is helaas ook die van een groot deel onzer Natie.

Het moet gezegd, dat ook een groot deel onzer kerkelijke en geestelijke leiders aan deze verwording der mentaliteit mede schuldig staat, zij het onbewust.

Wel wordt week in week uit op kansels en in geschrift een treurzang aangeheven over de stoffelijke en geestelijke ellende, wordt geklaagd over den grooten afval, vijandschap tegen God en Godsdienst, over lauwheid en onverschilligheid, maar het blijft dan bij een constateering dezer droeve feiten, **zonder dat men doordringt tot de kern, tot de ware oorzaak van de verwording.**

Aan een dergelijk profetisch getuigenis ontbreekt het helaas nog maar al te veel, men gaat liever wat verder van huis, laat zich meesleepen door allerlei pacifistische vereenigingen, bewust of onbewust pionnen en medewerkers op het wereldschaakbord van Moskou en protesteert bijv. mede tegen het Abessynisch conflict of tegen behandeling van geestelijken in Duitschland, daarbij speculeerend op de menschelijke afschuw tegen den oorlog, bloedvergieting en onderdrukking, maar in werkelijkheid met de bedoeling daarmede het Nationaal-Socialisme te treffen, dat men deze dingen zoo gaarne in de schoenen wil schuiven tot meerdere eere en profijte van eigen politieke partij.

Welke Kerk of Kerkvergadering neemt het nu eens op voor deze groote groep volksgenooten, die op alle mogelijke wijzen wordt verdrukt, geterroriseerd, (in 1933, 50 gewonden; in 1934, 39 gewonden, in 1935, 46 gewonden), gebroodroofd, het H. Avondmaal en den Doop ontzegd,

* Zie bijlage II.

terwijl deze groep juist de werken des Satans in dezen goddeloozen Staat met Gods hulp wil verbreken, de waarlijk christelijke grondslagen van ons volk wil handhaven en gerechtigheid begeert op alle terrein des leven.

Integendeel. Waar het deze geestelijke Beweging aangaat, vindt de Kerk, vinden verreweg de meesten harer Dienaren het maar beter te zwijgen of door bepaalde opmerkingen hun steenen aan te dragen tot bestrijding en zoo het mogelijk ware, vernietiging van deze Beweging.

Nu eens is het het begrip „Leider" dat het moet ontgelden, waarbij dan pathetisch uitgeroepen wordt: „Niet Hitler, niet Mussolini, maar Christus, een profanatie van de allerergste soort, een begripsverwarring van de wereldlijke macht van hen, die door God in bepaalde tijdsgewrichten geroepen worden, volkeren door de branding en orkanen heen te voeren, en van Christus met Zijn geestelijke macht, Die zelf verklaard heeft dat Zijn Koninkrijk niet van deze wereld was en is.

Mozes moest het volk van Israël door de woestijn leiden, Jozua leidde het Kanaän binnen; tot voor enkele jaren, d.w.z. tot voor de komst van het Nationaal Socialisme hier te lande nam niemand er aanstoot aan als gesproken werd over Leiders, over Groote Mannen in de geschiedenis, er was zelfs een brochure verschenen van wijlen Ds. Vonkenberg onder den titel: Met den Leider door dik en dun. We kennen ook thans nog Bedrijfsleiders, Fractieleiders, Partijleiders, enz., maar natuurlijk alleen in parlementair-democratisch verband.

Met betrekking tot het Nationaal-Socialisme is het contrabande en wordt het begrip Leider, speciaal in politiek-kerkelijke kringen beschouwd als uit den duivel.

Dan weer wordt God gedankt dat de „vrije verkondiging van het Woord Gods" nog mogelijk is, natuurlijk zulks in tegenstelling met een naburig land. Een geheel scheeve voorstelling van zaken, niet alleen wat betreft den toestand bij onze naburen, maar ook bij ons te lande. Wat daar geschiedt, is ten minste openbaar, waarover het volle licht schijnen kan en waarmede God, die toch uit het kwade het goed wil doen voortkomen, Zijn wijze bedoelingen zal hebben, mede om de Kerken, Voorgangers en Gemeenteleden, die in lauwheid, laksheid en zelfzucht dreigden ten onder te gaan, tot nieuw leven te wekken.

Hier daarentegen is het de pestilentie die in de **donkerheid** wandelt (Psalm 91 : 6) die haar slachtoffers bij honderdduizenden, ja bij millioenen telt, het gif van ondermijning van Christendom en Kerk, dat in het verborgene zijn doodelijke werking verricht, een worgingsproces, langzaam maar zeker, een ziekte die voortvreet als de kanker en de volksziel algeheel ondermijnd heeft, voordat ze zich ervan bewust wordt.

Welke verwoestingen heeft het Individualisme in Maatschappij en Kerk, in het bijzonder in de Ned. Hervormde Kerk, aangericht. Ze dreigt aan de versplintering ten onder te gaan; men splitst, men deelt, men scheidt zich af, dikwijls in zondige eigengerechtigheid, men vergadert afzonderlijk in groepjes, in clubjes, in buitenkerkelijke samenkomsten, zonder eenige noodzaak, alleen omdat men het wel prettig vindt op eigen houtje

kerkje te spelen, waar men zich heerlijk knus gevoelt, maar waar de idee Kerk tot een uitgehold begrip, tot een aanfluiting gemaakt wordt. Het ideëele en schriftuurlijke begrip van Kerk als gemeenschap van alle geloovigen van dezelfde confessie moet weer levend worden in het midden van ons Volk, want dat is de eenige voorwaarde voor opbloei van het Christendom en herstel der Kerk die door de tallooze neerdrukkende invloeden van hare kracht is beroofd en tot op hare grondvesten is afgebroken.

Er staat in den Petrus-brief dit woord:

„Het is de tijd dat het oordeel beginne van het Huis Gods", en dit schijnt allereerst in vervulling te gaan aan hen, die zich des Heeren Tempel wanen.

De geestelijke leiders staan verlegen bij de verwoesting die zij hebben aangericht, maar volharden in hun leugen- en lastertaal, in hun terreur, in hun samengaan met de vijanden van God en Kerk. Het bondgenootschap met de S.D.A.P. nadert, schijnt ons reeds bezegeld. Moskou wenkt de heeren en ze hebben de aangeboden hulp tegen het Nationaal-Socialisme reeds in beginsel aanvaard.

Het bondgenootschap tusschen S.D.A.P. en de R.K.S.P. zal binnenkort openlijk aan den dag treden, daarna zal de S.D.A.P. met de Communisten en andere revolutionnaire partijen één groot front vormen tegen het dan snel wassend Nationaal-Socialisme. Deze roode partijen kennen geen principieele verschillen, slechts gradueele; het is bij hen een kwestie van tactiek: Getrennt marschieren, vereint schlagen".

Het eenheidsfront tusschen Marxisten en Communisten in de andere landen van Europa, in het bijzonder in Frankrijk, is hard groeiende, en slechts een kwestie van tijd.

Hier te lande verklaarde Albarda op het congres der S.D.A.P. op 5 Maart 1933 gehouden, dat hij wel een eenheidsfront met de Communisten, als niet oprecht gemeend, afwees, doch „wel voelde voor samenwerking, desnoods op een accoord."

Voor ieder zal het duidelijk zijn, dat thans, bijna 3 jaar later, door den phenomenalen groei der N.S.B. de noodzaak tot samengaan dezer roode groepen dringender gevoeld wordt dan ooit te voren.

Mogelijk voorafgegaan door een periode van pseudo-Fascisme volgens Oostenrijksch model, zal het uiteindelijk gaan tusschen Nationaal-Socialisme en Communisme. Het eene of het andere. De crisis is misschien dichter bij dan de meesten onzer vermoeden.

De NATIONAAL SOCIALISTISCHE BEWEGING wil vollen ernst maken met de regeneratie van ons volk en zij beschouwd daarbij Godsdienst niet als opium maar als DE vernieuwende kracht, ook voor een Natie.

Zij wil alle volksgenooten omvatten, geen partij zijn, die slechts een bepaald groepsbelang voorstaat, geen christelijke partij, met het oogmerk één bepaalde confessie in den Staat voorrechten te verschaffen boven de

andere confessies, zooals dat in het huidige staatsstelsel door de christelijke partijen nagestreefd wordt.

Een der voornaamste doelstellingen, welke de N.S.B. voorstaat, is de bescherming van den Christelijken Godsdienst waarbij aan de Kerken zelf volledige vrijheid wordt gelaten hare zuivere geestelijke taak te vervullen. Voorwaarde is echter dat Staat en Kerk zich ieder tot eigen terrein bepalen.

Zij wenscht een Christelijk V o l k en vernietiging van alles wat de christelijke grondslagen der Natie zou kunnen aantasten.

Deze positie kon noch de R.K. Staatspartij, noch de A.R. Partij, noch de C.H. Unie innemen, omdat de absolute macht bij een of meerdere dier partijen, bij handhaving der eigen specifieke beginselen, altijd moet uitloopen op onderdrukking van andere volksgroepen.

Het Nationaal-Socialisme is thans historisch aan de orde, en overal in opkomst.

Vanzelfsprekend zullen allen die zich reeds bij deze Beweging hebben aangesloten, dit niet uit zuiver ideëele overwegingen hebben gedaan, noch zullen zij allen positieve Christenen zijn.

Er is ongetwijfeld kaf onder het koren, maar de Leiding doet alles om de Beweging zoo zuiver mogelijk te houden door elementen die achteraf ongewenscht blijken en de beginselen schaden, te royeeren.

De geest, die uit de Beweging spreekt en in daden tot uitdrukking komt, is goed, en dat houdt een belofte in.

Ondergang of **opgang** van den Christelijken Godsdienst in Nederland? Aan de persoonlijke beantwoording van deze vraag zal niemand zich kunnen onttrekken.

Staat ge nog onverschillig, onaandoenlijk toe te zien bij de titanenworsteling die thans gestreden wordt om de ziel van ons volk? Het Kruis van Christus staat nog wel opgericht, maar alle demonische machten spannen samen om het los te wrikken en zoo dit mogelijk ware neer te halen.

Geen partij kiezen in dezen kamp tusschen twee grootmachten beteekent toch kleur bekennen, want de machten der duisternis hebben reeds beslag gelegd op de geesten.

Hoe lang zult ge nog blijven hinken op twee gedachten? Indien Baäl (de incarnatie van dezen goddeloozen staat) god is, volgt hem na, maar zoo de Heere God is, volgt Hem na.

De klok staat reeds op **vijf minuten voor twaalf,** en ge ziet het nog niet?

Bezint U op Uw plaats in deze worsteling en vraagt Uzelf af of Ge door Uwe afzijdigheid mogelijk mede schuldig staat aan de geschilderde verwording, terreur, het onrecht, den ondergang van het Volk, en zijn heiligste traditiën.

En juist omdat ik door mijne afzijdigheid niet wil medewerken aan den ondergang van ons volk, maar de eere Gods begeer, ben ik Nationaal-Socialist geworden.

Deze overtuiging is bij mij en ook bij anderen zeker niet in één nacht gerijpt, maar ze is een proces, een geestelijke worsteling van korteren of langeren duur, waarbij wij allereerst ons zelf hebben moeten overwinnen.

We zijn er ons van bewust dat **de strijd om de volksziel** pas is ingezet, de zwaarste kamp ons nog wacht, omdat alle machten van het huidige stelsel tegen ons samenspannen om ons te vernietigen, en daartoe geen middel zal schuwen.

Maar wij hebben GOD en het RECHT aan onze zijde, omdat wij voor de Waarheid en tegen de leugen strijden.

De machthebbers dezer eeuw mogen dan beschikken over alle denkbare middelen, als pers, radio, geld, zij kunnen terroriseeren, in de gevangenis zetten, ja misschien erger nog, de geest die ons bezielt en gedragen wordt door hooge idealen, laat zich niet knevelen en zal ten slotte, in de kracht Gods, overwinnen.

Ten slotte nog een enkele vraag, op den man af, tot U lezer.

Hebt gij vrede met het huidige staatsbestel, gevoelt gij U daarin nog thuis? Ik kan dat niet aannemen, evenmin dat ge zoudt behooren tot die categorie Nederlanders, die zich wel bewust is van alle geschilderde gevaren, maar er zich van afmaakt met een: „Het zal mijn tijd wel uithouden, na mij de zondvloed."

Hebt ge nog toekomstverwachtingen voor Land en Volk, wenscht gij vurig het herstel van de Kerk en het in vollen gang zijnde ontbindingsproces te stuiten, begeert ook gij de terugvloeiïng der honderdduizenden in de groote steden naar de kerken door een geestelijken ommekeer in de hoofden en harten der schare? Dan is Uw plaats in onze gelederen.

Ge zult dan niet langer besluiteloos blijven toezien, maar de reddende hand grijpen, die God ons Volk in de Nat. Soc. Beweging toesteekt om het van een anders wissen ondergang te bewaren.

Geen geval, geen zorg, geen list,
Oost noch West, noch zandwoestijn.
Doet ons meer of minder zijn
God is Rechter, Die 't beslist;
Die, als aller Oppervoogd,
Deez' vernedert, dien verhoogt.

Uit Vova 26 Oct. '35. Bijlage I.

Overheidsterreur.

1. Bij ministerieele beschikking van 30 Jan. 1933 wordt aan militairen verboden deel te nemen, leiding te geven of eenigerlei medewerking te verleenen aan de N.S.B., en wel als strijdig met de belangen der Krijgstucht.

2. De minister van Binnenlandsche zaken heeft bij schrijven van 16 Maart 1933 afd. Kabinet No. 170, bekend gemaakt, dat de nationaal-socialisten lieden zijn, die uit de Vrijwillige burgerwacht behooren te worden gestooten.

3. Op 19 September 1933 met ingang van dezen datum Uniform-verbod.

4. Volk en Vaderland van 18 Nov. '33: Colijn wijst aandrang der partijen af om lidmaatschap der N.S.B. voor ambtenaren te verbieden.

5. Volk en Vaderland van 2 Dec. '33 vermeldt, dat de Burgemeester van Montfoort een vergadering der N.S.B. verbiedt en een N.S.B.er, volontair ter Secretarie ontslaat.

6. In Volk en Vaderland van 16 Dec. '33 lezen wij, dat Gedep. Staten van Utrecht maatregelen nemen tegen provinciale ambtenaren.

7. In Januari '33 volgt het verbod van lidmaatschap der N.S.B. voor Rijks- en Provinciale ambtenaren, voor B.V.L. en Burgerwacht.

8. Op 15 Juni '34 wordt aan res. 2e luitenant mr. J. C. F. Hellwig eervol ontslag verleend wegens zijn lidmaatschap der N.S.B., welk ontslag weldra gevolgd wordt door een geheele reeks van soortgelijke ontslagen.

9. Volk en Vaderland van 14 Juli '34 bericht: „De gouverneur van Suriname heeft een besluit afgekondigd, waarbij een lijst van vereenigingen is opgesteld, waarvan het ambtenaren verboden is lid te zijn, waaronder ook de N.S.B."

10. De Landbouw-crisiscentrale voor Noord-Holland zendt een circulaire aan haar personeel (vgl. Volk en Vaderland van 22 Sept. '34), waarin ieder wordt gewaarschuwd dat het bestuur zich de bevoegdheid voorbehoudt, „hem of haar op staanden voet te ontslaan, wiens of wier lidmaatschap van, of kennelijk sympathiseeren met de N.S.B. aan het bestuur ondubbelzinnig zou blijken."

11. Volk en Vaderland van 23 Febr. '35 bevat het bericht, dat blijkens een aanschrijving van minister Marchant de besturen der gesubsidieerde Nijverheidsscholen niet behoeven te wachten, of de minister ook iets doet, om personen, die geen rijksambtenaar zijn, uit hun werkkring te stooten, terwijl bij deze ministerieele aanschrijving een lijstje van de verboden vereenigingen wordt gevoegd.

12. In Volk en Vaderland van 16 Maart '35 lezen wij: Bekend wordt gemaakt een missieve waarbij „onder het verleenen van steun aan een verboden vereeniging ook is te verstaan het geabonneerd zijn op bladen en tijdschriften welke door dergelijke vereenigingen worden uitgegeven."

13. Volk en Vaderland van 13 April '35 bericht, dat de Vereeniging van officieren van de Koninklijke Landmacht haar oud-voorzitter, den generaal-majoor b.d. Van den Akker, eerelid dier vereeniging, heeft geroyeerd, aangezien hij lid der N.S.B. is en candidaat voor de Prov. Staten.

14. Onder voorgeven, dat „Volk en Vaderland" van 26 October 1935 beleedigingen van de overheid zou bevatten, wordt op bevel van den Minister van Justitie een vervolging tegen drie redacteuren ingesteld. In strijd met de wet werd toen tevens de pers, waarop het blad gedrukt werd, in beslag genomen en onbruikbaar gemaakt. Het O.M. deelde mede, dat dit als „waarschuwing" bedoeld was; dus zuiver „détournement de pouvoir."

Bijlage II.

Communisme in zijn ware gedaante.

„Het aantal terechtgestelden in Rusland, moet op grond van opgaven der Sovjets zelf en betrouwbare bronnen in de eerste 5 jaren van de Sovjetheerschappij op circa 1.860.000 menschen worden geschat, waarvan 6.000 onderwijzers en professoren, 8.800 geneesheeren, 54.000 officieren, 260.000 soldaten; 105.000 politiebeambten, 48.000 gendarmen, 12.800 ambtenaren, 355.000 intellectueelen, 192.000 arbeiders en 815.000 boeren.

De Sovjetstatisticus Oganowsky geeft het aantal verhongerde boeren in de jaren 1921/22 zelf met 5.2 millioen menschen op. De aartsbisschop van Canterbury maakt over de slachtoffers van den hongersnood van het jaar 1933 in Sovjet-Rusland in het Britsche Hoogerhuis op 25 Juli 1934 de opgave, dat het „eerder 6 millioen dan 3 millioen" menschen zijn.

Maar deze feiten zijn nog niet genoeg; revoluties kosten geld, propaganda-veldtochten in de geheele wereld moeten worden gefinancierd. Het bolsjewisme verschaft zich middelen daartoe op zijn eigen wijze.

Stalin leidde in den zomer 1907 een bomaanslag op een geldtransport van de Staatsbank te Tifles, waarbij meer dan 30 menschen om het leven kwamen. De geroofde 250.000 Roebel werden aan Lenin, die zich toen in Zwitserland ophield, voor revolutie-doeleinden ter beschikking gesteld. Op 17 Januari 1908 werd de Jood Wallack-Meer, die thans onder den naam Litwinof voorzitter van den Volkenbond is, bij het transport van het geroofde geld te Parijs gearresteerd.

Den 16en April 1925 lieten de communisten de kathedraal te Sofia in de lucht vliegen.

In Juli 1927 staken de communisten het paleis van justitie te Weenen in brand.

Op het Lenin-feest, 22 Januari 1930, liet men te Moskou het uit de veertiende eeuw dateerende Simonoff-klooster in de lucht vliegen.

In den nacht van 27/28 Februari 1933 ging als teeken van den bewapenden communistischen opstand het Duitsche Rijksdaggebouw in vlammen op.

In het program van de communistische Internationale wordt openlijk verklaard, dat de strijd tegen elke uiting van godsdienst hardnekkig en stelselmatig moet worden gevoerd. Lenin zegt in het vierde deel van zijn werk: „De godsdienst is het opium voor het volk. De godsdienst is een soort van slechten geestelijken drank." Boecharin verklaart op het tweede congres van de goddeloozen: „De godsdienst moet met de bajonet op het geweer worden veroverd. De jood Gubelman, die onder den naam Jaroslawski leider is van den bond der strijdende goddeloozen in de Sovjet-Unie: „Wij zijn verplicht elke religieuze wereldbeschouwing te vernietigen." „Als men voor de overwinning van een zekere klasse tien millioen menschen ombrengt, gelijk in den laatsten oorlog, dan moeten wij dit eveneens doen — en wij zullen dit doen ook."

„De goddelooze" het maandelijks verschijnende orgaan van den bond der strijdende goddeloozen, schrijft 6 November 1930: „Wij zullen alle kerken van de wereld in brand steken, wij zullen alle gevangenissen met den grond gelijkmaken."

Godsdienstonderwijs is op alle onderwijsinstellingen van de Sovjet-Unie verboden. In plaats hiervan wordt de idee van het Marxistisch atheïsme onderwezen. Kinderen beneden de 18 jaar is niet toegestaan aan godsdienstoefeningen deel te nemen of te bidden.

De kerkwet van 8 April 1929 heeft een toestand van volkomen ontrechting voor de geestelijke en geloofsgenootschappen in het leven geroepen. Alle geestelijken en hun gezinsleden behooren tot de klasse der ontrechte sovjet-burgers, die automatisch het recht op arbeid, brood en woning verliezen en ten allen tijde kunnen worden verbannen. Dit is de theorie en basis van het bolsjewistische atheïsme. De praktijk is precies in overeenstemming hiermede.

Tot het jaar 1930 werden gedurende de Sovjetoverheersching 31 Bisschoppen, 1600 geestelijken en 7000 monniken vermoord. In de gevangenissen smachten — volgens de laatste uit het jaar 1930 dateerende gegevens — 48 Bisschoppen, 3700 geestelijken en 8000 monniken en nonnen. De internationale vereeniging tegen de IIIe Internationale in Genève, gaf op 6 Augustus 1935 een opsomming, volgens welke in Rusland 40.000 priesters in hechtenis genomen, verbannen of gedood werden. Bijna alle orthodoxe kerken en kapellen zijn verwoest of gesloten en in clubs, bioscoop-theaters, graanpakhuizen e.d. herschapen.

In Duitschland werd vóór de nationaal-socialistische revolutie, in geregelde vergaderingen, in tegenwoordigheid van een notaris, die de uittredingsverklaringen uit de kerk tegen een tarief van twee mark bezorgde, de strijd tegen de kerk gevoerd. In den tijd van 1918 tot 1933 zijn dientengevolge uit de Evangelische landskerken alleen reeds 2.5 millioen menschen getreden. Het programma van deze goddeloozenbonden op sexueel gebied, wordt gekarakteriseerd door de volgende eischen die toentertijd in volle openbaarheid op vergaderingen en in strooibiljetten werden opgesteld:

Volkomen afschaffing der paragrafen tegen abortus provocatus, kostelooze zwangerschapsonderbreking in de staatsklinieken; tegen bestrijding der prostitutie;

afschaffing van alle burgerlijk-kapitalistische dwalingen betreffende het sluiten en verbreken van huwelijken; officieele registratie overbodig, gezamenlijke opvoeding der kinderen door den Staat;

afschaffing van alle straffen voor sexueele dwalingen, amnestie voor alle veroordeelde „sexueele misdadigers."

Zooals men ziet, een methodische waanzin, die moet uitloopen op de vernietiging van de volkeren en hun culturen en het barbarisme tot grondslag van het staatsleven moet maken."

Uit de rede van Dr. J. Goebbels, najaar 1935.